

„Jaroslav Seifert mě provází celým životem,“ říká herečka Jana Šulcová

02.11.2015

Herečka Jana Šulcová zahájí sérii literárních večerů v Galerii pod radnicí, kde 4. listopadu bude předčítat z knížky Všecky krásy světa od Jaroslava Seiferta. Kromě toho i učí na žižkovské konzervatoři v Olšanské ulici. Naskytla se tak jedinečná příležitost, proč vyzpovídat naši legendu divadelní a televizní scény.

Začala jste pedagogicky působit na Mezinárodní konzervatoři Praha. Byla to pro vás výzva přijmout takovou nabídku?

Určitě. Dlouho jsem to zvažovala. Víte, ovládat své řemeslo je jedna věc, a naučit ho studenty druhá. Ale nakonec jsem si řekla, že za těch 50 let už snad něco vím a to jim předám. Jsem šťastná, že jsem se tak rozhodla.

Co konkrétně učíte svoje studenty? I školu života?

Učím obor umělecký přednes. Učím je mluvit, dýchat a spoustu technických věcí. Dodnes se mi vybavuje, jak jsme se to učili my na DAMU. Učím je, jak nastoupit před diváka, první dojem dělá moc, tak jako v životě. Ano, předávám jim i své životní zkušenosti.

Když si vzpomenete na vlastní studium, vidíte u dnešní herecké generace jiný přístup k této

profesi?

Samozřejmě, a velký. Ale to je dané touto dobou. Nechci teď říkat, že lepší či horší. Doba se mění a nám nezbyvá nic jiného, než se jí přizpůsobit. Ale snažím se jim předat to, co mě učili takoví velikáni, jako byli Vlasta Fabiánová, Miloš Nedbal, Bohouš Záhorský, Dana Medřická a další.

Spolu se studenty konzervatoře a s Veronikou Žilkovou vystoupíte během komponovaného večera v Galerii pod radnicí, kde proběhne čtení z díla Jaroslava Seiferta - Všecky krásy světa. Máte k této básnické próze anebo k jejímu autorovi nějaký bližší vztah?

Jaroslav Seifert je můj nejoblíbenější básník. Provází mě celým životem, a proto jsem šťastná, že právě s jeho básněmi můžeme pracovat. Je to ale zároveň velká odpovědnost, ale moc se těším.

Máte pověst skvělého vypravěče. Nenapadlo vás, jako to dělají jiní vaši herečtí kolegové, natočit audio knihu svého oblíbeného autora?

Zrovna jsem dostala nabídku na audio knihu, tak se těším.

Co pro vás stále znamená divadlo a samotné účinkování na jevišti?

Divadlo miluju. Nedovedu si představit, že bych nehrála. Je to celý můj život.

Funguje na vás divadelní profese, zvláště když jste v minulosti procházela tíživým obdobím, jako jistá terapie?

Ano, na jevišti zapomenete na všechno a divákův smích je největší lék.

Spolu se svoji dcerou jste založily rodinnou divadelní společnost. Co si na ní vážíte nejvíc?

Máme s dcerami velice úzký vztah a teď i pracovní, což nás všechny těší. Tvoříme něco, co se lidem líbí, a to je krásné. Představení Velký holky nepláčou si vždy moc užívám, hrajeme tu s kamarády (Veronika Jeníková, Dana Batulková, Marcel Vašínska a další), což je moc příjemné. Ve Lhářích zase hraji s Vaškem Koptou, a to si na zájezdech vždy užijeme velkou legraci. Je to krásná práce a už se moc těším na jaro, kdy začneme zkoušet novou hru.

Také jste hrála v divadle Antonína Dvořáka v Příbrami, které stále hostuje v Žižkovském divadle Jára Cimrmana. Co vás motivovalo přijmout takovou nabídku?

V divadle v Příbrami jsem nebyla v angažmá, pouze jsem tam hostovala ve dvou představeních - Dům u Doni Bernardy a v představení Červený a černý. Práci mi nabídl Milan Schejbal (umělecký šéf), se kterým se už známe léta a navíc spoustu lidí, kteří pracují v Příbrami znám dlouho, takže jsem neváhala. Sešla se opět prima parta včetně moc šikovného mladého režiséra Martina Vokouna. Čím jsem starší, tím víc mi záleží na tom, s kým dělám. To bývá hlavní kritérium při výběru práce.

Na kontě máte stovky televizních a divadelních inscenací včetně dnes legendárních seriálů. Jak se na ně díváte nyní s odstupem času?

Že to byla krásná poctivá práce. Počínaje skvělým scénářem, mistrovským herectvím a dokonalou filmařskou prací. Na ty seriály se každý rád podívá znovu a znovu. Dnes jsou seriály na jedno použití. Proběhne, a nikdo se k tomu již nevrátí. Jsou spotřební jako celá dnešní doba. Ale na druhou stranu jsem ráda, že herci mají práci a nepřebírají se třeba jihoamerické telenovely.

Sledujete současné seriály? Jak se vám líbí?

Nějaké se mi líbí, jiné ne. Hlavně mi scházejí dobré scénáře, většina jich je opravdu o ničem.

Dodnes fascinuje další a další generace diváků film Spalovač mrtvol, kde jste měla malou roli. Máte na tento kultovní snímek nějaké vzpomínky?

Ano, velké. Hlavně na režiséra Juraje Herze a své kolegy Rudolfa Hrušínského, Vlastu Chramostovou a hlavně Vladimíra Menšíka. Ten dělal na place vždy dobrou náladu, nás mladé rozesmíval, často jsme kvůli němu byli režisérem káráni. Nebyli jsme schopni tak jako on se rychle uklidnit a soustředit se

na práci. Moc mi chybí, ráda na něj dodnes vzpomínám. I proto je Vladimír Menšík jedním z mých témat k vyprávění v besedním pořadu Náplast na všechny bolesti světa, kde vyprávím historky s těmito velikými herci, krásně mě doplňuje moje kolegyně z konzervatoře Renata Drössler se svými šansony.

Kterého filmu nebo inscenace, v které jste hrála, si ceníte nejvíc?

Seriál Byl jednou jeden dům nebo Tajemství proutěného košíku. Film jednoznačně S tebou mě baví svět a inscenace Kotva u přívozu. Ale bylo jich mnohem víc, třeba nebyly tak známé. Vyjmenovat je všechny nemohu. Natočila jsem 50 filmů a přes 200 inscenací nebo seriálů, to už je pěkná řádka.

Jana Šulcová (nar. 1947) Vystudovala gymnázium a po absolutoriu DAMU byla dlouholetou členkou hereckého souboru Městských divadel pražských (1969-1992). Od roku 1998 vystupuje s divadelním souborem Háta a hostuje v Divadle Bez zábradlí. Se svým bývalým manželem hercem Oldřichem Víznerem má dvě dcery (Tereza a Rozálie), s nimiž se nyní setkává i na jevišti ve vlastním rodinném divadle. Diváky v 70. a 80. letech uhranula především svým šarmem a půvabem, který mohli obdivovat v televizních snímcích a seriálech jako Byl jednou jeden dům, Nejmladší z rodu Hamrů, Oldřich a Božena, My všichni školou povinní, Kotva u přívozu nebo S tebou mě baví svět. Od nového školního roku učí umělecký přednes na Mezinárodní konzervatoři Praha.

Text: Martin Hošna